

A doua zi era Ajunul Crăciunului și Roman lucra grăbit pentru a-și împlini toate îndatoririle propuse. Biserica era plină de preoți, diaconi și credincioși de toate vârstele. Și, cu toate că iubea foarte mult să fie singur în marea biserică, îi plăcea să o vadă plină de viață și dragoste pentru Dumnezeu.

Sosi Ajunul Crăciunului și împăratul însuși s-a alăturat poporului pentru slujbă. În mijlocul Liturghiei, pe când Roman aprindea o candelă, dintr-odată a fost împins spre amvon și lăsat acolo singur. „Ești plătit ca unul dintre noi”, îi șopti furios în ureche un citeț. „Cântă laude – la fel ca noi!”

Mintea și inima lui Roman au fost copleșite de frică. „Ce mă fac!?” , gândi el. Apoi s-a rugat, nădăjduind să primească niște cuvinte insuflăte – o cântare – care să izvorască din gura sa. Împăratul și patriarhul, toți preoții și poporul așteptau și priveau.

Și au așteptat... Și au privit...

Roman a încercat să alcătuiască o cântare,
dar nu a reușit.

S-a împiedicat coborând de la amvon, fiind
urmărit de ochii tuturor celor prezenți în
timp ce se retrăgea în spatele corului.
A rămas acolo, tăcut și rușinat.

Când slujba s-a încheiat iar împăratul, patriarhul și toți credincioșii au plecat, Roman a căzut în genunchi în fața unei icoane, rugându-se. Mai târziu, în noapte, el s-a rugat Maicii Domnului – pentru milostivire, pentru har și pentru ca dragostea lui Hristos să sporească în el din ce în ce mai mult și, bineînțeles, s-a rugat pentru darul psalmodierii. Cât de mult își dorea să-L slăvească pe Dumnezeu cu o voce puternică și clară și cu cuvinte care să-i inspire pe oameni adânc, în inimile lor! Lacrimile îi alunecau una după alta pe podeaua de marmură a bisericii, până când el a căzut într-un somn adânc, profund.